

med at tænde sig en Cigaret. Frants Møllers fede Haand var standset midt under Udbedringen af hans omhyggeligt arrangerede Napoleonslok, som Venindens ømme Kvælningsforsøg havde bragt i Uorden. Men A B D Carl-sens Udtryk var besynderligt. Han sad tungt fremoverbøjet med Armene paa Bordet og dampede vældigt af en Cigar. Foran ham stod et allerede halvtømt Glas med Whisky. Cigaren stod tilvejrs fra den højre Mundvig. Det tilsvarende Øje holdt han lukket paa Grund af Røgen. Med det andet, der var vidt opspærret, stirrede han ufravendt over paa Sangerinden, og Blikket glødede.

Den forsagte Banken blev gentaget; men ingen brød Tavsheden. Nu lød ogsaa Klokken, og Susse Frederiksen greb krampagtig Jørgen Berg i Frakkeærmet for at forhindre, at han gik til Døren.

„Du understaar dig ikke til at lukke ham ind!“ hvidskede hun. „Jeg vil ikke være sammen med en Snushane, om han saa hundrede Gange har været min Ven.“

Noget efter hørte de Manden derude forsvinde langsomt ned ad Trappen.

Men nu fortrød Jørgen Berg sin Haardhjertethed og begyndte at skælde sig selv og de andre ud, skønt han slet ikke kendte Cajus Vang eller vidste andet om ham, end at han engang havde været Reporter ved „Femte Juni“ og var kommen galt afsted med en falsk Veksel.

„Vi kunde dog godt have budt ham indenfor. Hvad rager det i Grunden os, at han har siddet og klistret Papirsposer? Det var jo ikke vores Penge, han soldede op.“